

Speciaal Rechercheur Chau

Eerste moord

SPECIAAL RECHERCHEUR CHAU

Eerste moord

AUTEUR: KEES VAN DER WAL
OMSLAGONTWERP: KIM KHANH
REDACTIE: ESTHER HEIJMANS

POLITIEROMAN
COZY CRIME
FICTIE

BOEK # 1

NIETS UIT DEZE UITGAVE MAG WORDEN
VERVEELVOUDIGD, DOOR MIDDEL VAN DRUK,
FOTOKOPIEËN, GEAUTOMATISEERDE
GEGEVENSBESTANDEN OF OP WELKE ANDERE WIJZE OOK
ZONDER VOORAFGAANDE SCHRIFTELIJKE TOESTEMMING
VAN DE UITGEVER

COPYRIGHT © 2023 WALKEES

PROLOOG

H*et eerste boek van een serie over Speciaal Rechercheur Chau, een bloedmooi 15-jarig Vietnamees meisje.*

Chau is de dochter van een Vietnamese vrouw en haar Nederlandse echtgenoot. Het gezin verhuist van Vietnam naar Nederland en woont nu in het kleine stadje Voorburg, aan de rand van de derde grootste stad in Nederland, Den Haag. Chau is een bijzonder intelligent meisje met speciale hobby's. Deze hobby's brengen haar ertoe om de lokale politie te helpen als er een moord plaatsvindt in het dorp. De complexe moordzaak van één van de notabele inwoners van het dorp brengt verschillende verdachten door het verhaal heen. Chau's hulp en slimme observaties, evenals haar speciale talenten worden essentieel bij het vinden van de daadwerkelijke moordenaar. De leider in de zaak, rechercheur hoofdinspecteur Sam de Bruin, van het hoofdbureau van politie in Den Haag, zal Chau's grootste bewonderaar worden, en het oplossen van deze zaak zal resulteren in een langdurige samenwerking om misdaden op te lossen. Speciale karakters in het boek, zoals Chau's hond en rechercheur Sam de Bruin, brengen vreugde en bewondering. Speciale momenten in het boek en de speciale acties en vaardigheden van Chau maken dit een serie, waarbij, wanneer een boek is uitgelezen, het ongeduld van de lezer voor het volgende avontuur van Speciaal Rechercheur Chau zal blijven groeien, tot het volgende avontuur is gepubliceerd.

1.

C*hau!!" riep de moeder voor de derde keer van onder aan de trap. Zoals gewoonlijk begon ze geïrriteerd te raken en meestal leidde dit ertoe dat ze naar boven rende om haar dochter met luide stem te vertellen dat ze onmiddellijk naar beneden moest komen.*

Deze keer hoefde ze dat echter niet te doen. Chau liep de trap af en cirkelde op haar tenen om haar moeder heen om haar te vragen wat deze wilde.

Chau, een bijzonder mooi Vietnamees meisje van vijftien jaar oud, woont in een karakteristiek dorp, in Nederland, met haar moeder, haar jongere broertje van twaalf en haar Nederlandse stiefvader, die zes jaar eerder met haar moeder trouwde toen zij nog steeds in Vietnam woonden. Het gezin woonde dus zes jaar samen in Vietnam voordat ze naar Nederland verhuisden. Chau's moeder, een al even mooie Vietnamese vrouw van 42 jaar, zorgt voor het gezin na een carrière in Vietnam als human resource manager en zakenvrouw. Chau's stiefvader, 61 jaar oud, ging na een levenslange carrière in de logistiek met pensioen voordat hij naar Vietnam verhuisde, waarna hij boeken begon te schrijven. Het gezin verhuisde van Vietnam naar Voorburg, Nederland, om de kinderen meer kansen te geven op een mooie toekomst, te beginnen met beter onderwijs. Beide kinderen gaan naar een internationale school in Den Haag, de grote stad achter de duinen, waar Chau zich voorbereid op de universiteit. De school is op een paar kilometer afstand van thuis, maar alhoewel Minh iedere dag op de bus stapt, neemt Chau haar fiets, altijd, in weer en wind. In dit eerste jaar hebben beide kinderen vloeiend Nederlands leren spreken, en zijn ze op een comfortabele en gelukkige manier gewend geraakt aan de westerse cultuur.

Voorburg is, ondanks de bijna veertigduizend inwoners een rustig klein stadje (ook al heeft het geen officiële stadsrechten) aan de rand van Den Haag, maar alles in en rond Voorburg is anders dan het bruisende stadsleven van Den Haag.

In dit klein, rustig, maar prachtige stadje lijkt het alsof de klok jaren is teruggezet. Het oude gedeelte van Voorburg heeft een zeer hechte gemeenschap waar mensen alles van elkaar weten en waar veel gevoel van verbondenheid onder de gemeenschap heerst. Kenmerkend voor Voorburg zijn het oude gemeentehuis, de Oude Kerk, en de Herenstraat, met allemaal historische gebouwen, maar het is ook de straat waar het politiebureau, de muziekschool, en het lokale café zijn gevestigd. De rest van het oude dorp bevat veel vrijstaande huizen, en slechts een paar straten met lage appartementencomplexen. Zodra de rand van het stadje wordt bereikt vindt men kronkelende wegen en landerijen, omgeven door smalle sloten. Dat is waar het gezin een geriefelijk vrijstaand huis bewoont, met een ruime tuin, en een tuinhuisje, waar de vader des huizes zijn boeken schrijft.

Chau en Minh zijn geliefd in hun dorp, vanwege hun uiterlijk en hun bescheiden maar altijd vrolijke karakter (in Voorburg noemt iedereen dit gedeelte het dorp, het andere gedeelte van Voorburg wordt de stad genoemd). Minh, Chau's broertje, rent altijd rond in de buurt, en Chau stond al snel bekend als het speciale, zeer slimme en intelligente meisje op haar fiets, altijd mooi gekleed, en altijd bezig met haar boeken of met haar experimenten. De kinderen doen het goed op school en hebben ook hun eigen activiteiten buitenshuis, waar Chau een zeer actief meisje is. In haar vrije tijd leert ze piano spelen op de plaatselijke muziekschool, en in het voorgaande jaar volgde ze taekwondo lessen, zeer fanatiek en zeer frequent, wat resulteerde in het recht om een zwarte band te dragen. Minh heeft zijn aandeel in één van de jeugdteams van de plaatselijke voetbalvereniging, Wilhelmus.

Chau heeft ook nog een ander talent, ze kan heel goed mensen en gezichten tekenen. Haar 'experimenten' zijn goed bekend bij de lokale bevolking in de buurt en op haar school, en hadden haar al de bijnaam 'Speciaal Rechercheur Chau' gegeven.

“Chau, wanneer ga je ooit meteen reageren als je wordt geroepen,” vroeg de moeder. Met haar altijd onschuldige blik antwoordde Chau haar moeder met een zachte maar enthousiaste stem.

“Ik had het druk mam, en kon niet stoppen. Ik leer vingerafdrukken van objecten te krijgen, en het is me net gelukt om mijn vingerafdruk van een glas te halen en hier is de afdruk, kijk!” Haar moeder zuchtte, maar glimlachte.

"Oh meid, jij en je experimenten. Wat heeft dat allemaal voor zin? Daar ben je al je vrije tijd mee bezig. Zelfs de burens hebben je die malle bijnaam gegeven. Waarom speel of doe je geen leuke dingen met je vrienden, zoals Minh? Je moet ook eens stoppen met je nachtelijke activiteiten. Te vaak hoor ik dat je midden in de nacht wakker bent en ergens mee bezig bent. Je hebt je slaap nodig, anders zullen je schoolresultaten eronder gaan lijden. Maar genoeg voor nu. Dat is niet de reden dat ik je riep. Vandaag is het zaterdag, en morgen heb je je speciale concert vanwege het einde van het seizoen van de muziekschool. Ben je daar klaar voor?"

"Oh ja mam, dat ben ik, ik heb er hard voor gestudeerd. Maar weet je wat?" antwoordde ze met haar bekende mysterieuze manier van praten, als ze weer eens één van haar vermoedens van onraad of mysterie had.

“Ik ben klaar voor het concert en ik zal goed spelen, dat weet ik zeker, maar ik heb het gevoel dat onze lerares nog helemaal niet klaar is. Ze gedraagt zich de laatste tijd heel vreemd en ik heb ook het gevoel dat ze zich met iets anders bezighoudt, en dat dat andere iets niet leuks is en ook niets met ons concert te maken heeft.

Ze lijkt nerveus, ze vergeet dingen, kijkt constant naar buiten, en als de telefoon overgaat rilt ze zelfs en is ze duidelijk bang om hem op te pakken. Ook, de laatste tijd nadat ik binnen ben, doet ze de deur op slot, iets wat ze eerder nooit deed.

Afgelopen zaterdag, net toen ik de school binnenkwam voor mijn pianolessen, botste een man die door de uitgang naar buiten rende tegen me op. Toen ik binnenkwam in de klas, zag ik dat de juf had gehuild, haar tranen snel had afgeveegd, en dat haar haar helemaal in de war was. Er waren ook een aantal stoelen en tafels die her en der over de vloer verspreid lagen. Ik zag ook dat ze snel een vel papier in haar handtas stopte, alsof ze niet wilde dat ik het opmerkte. Ik vroeg haar of ze in orde was, maar ze zei dat er niets aan de hand was, alleen verkouden, waarvan ik weet dat het niet waar was. Er is iets mis, ik weet het zeker.”

“Chau, je gaat je er niet mee bemoeien of weer één van je beroemde onderzoeksprojecten starten hoor je? In alles zie jij avonturen en mysteries.” “Nee mam,” antwoordde Chau weer met haar onschuldige blik. De moeder was zich niet bewust van de gekruiste vingers die Chau achter haar rug hield.

Deze zondagochtend was het een helder en zonnige dag, eind mei, net voor de vakantieperiode. De kinderen zouden twee maanden vrij van school zijn en het was de laatste dag van het seizoen op de muziekschool. Op deze laatste dag organiseerde de school elk jaar een optreden van de leerlingen, voor ouders en de lokale bevolking, in een poging sponsoring en nieuwe leerlingen voor de school te vergaren en natuurlijk de voortgang van de leerlingen te tonen. Voor de gelegenheid was er een groot podium gebouwd in de tuin voor de school. Het werd gebouwd, gedeeltelijk voor de toegangsdeur met een kleine trap die van de deur naar het podium ging. Op deze manier konden de studenten zich omkleden en zich binnen voorbereiden, voordat het hun beurt was om op te treden.

Rond het podium hing een hoog gordijn om te voorkomen dat het publiek de activiteiten vóór de show kon zien. Ook alle andere voorbereidingen van eten en drinken werden binnen gedaan door een ingehuurd cateringbedrijf, en de lerares kon de laatste instructies aan haar leerlingen geven, de voorbereidingen doornemen, en ervoor zorgen dat het programma in de juiste volgorde werd gevolgd.

Het was de tweede keer dat Chau aan deze dag deelnam. De eerste was kort nadat ze naar het dorp waren verhuisd. Toch merkte Chau, die als één van de eersten die dag aanwezig was, meteen een andere stemming bij haar lerares. De vrouw, een elegante vrouw van begin dertig met donkerblond haar en sprankelend blauwe ogen, leek op een vreemde manier nerveus. Ze bleef maar heen en weer lopen naar haar kantoortje naast de klas. Ze liep sneller en haastiger dan Chau ooit had gezien. Ze sprak ook met een hoge stem en had een constante rode blos op haar wangen, terwijl ze normaal gesproken zo wit was als blank papier. Chau merkte zelfs een vreemde blik op, minder sprankelend en met een soort angst, en ogen die vaker en sneller knipperden dan normaal. Ze werd in haar gedachten gestoord door de vele stemmen die ze vanuit de tuin hoorde komen. Ouders en ander publiek kwamen binnen en praatten terwijl ze op zoek waren naar een vrije plaats voor het podium. Voor het kleine dorp was het een groot jaarlijks evenement met meer dan honderd toeschouwers, waaronder hoge ambtenaren van het dorp, zoals er was; de burgemeester met zijn dikke buik, zijn rode gezicht en grote gekrulde snor; de hoofdinspecteur van de recherche, met zijn strikte, observerende, maar toch vriendelijke blik, en enkele van zijn rechercheurs en wat schoolhoofden. Ook de decaan van een universiteit in de naburige stad en enkele van haar hoogleraren waren aanwezig, en last but not least was er pers aandacht van de lokale, en zelfs de stadskranten.

Er waren zo'n zes journalisten aanwezig en evenzoveel cameramannen en vrouwen.

Chau merkte op dat de journalisten gemakkelijk herkenbaar waren aan hun kleding en ze hadden allemaal hun telefoon in de hand, klaar om alles op te nemen wat ze wilden bewaren om hun rapportage klaar te maken voor publicatie. Er kwam achtergrondmuziek uit de grote boxen aan de zijkanten van het podium. Aan de rechterkant naast het podium, met gesloten gordijnen, stond een dj/technicus met zijn apparatuur om de muziek en het geluid van de toespraken en de uitvoeringen van de studenten te verzorgen. Hij en zijn uitrusting stonden tegenover de menigte.

Het was een jonge man, gekleed in een spijkerbroek en een T-shirt, een paar oude gympen, en een schijnbaar eeuwige sigaret in zijn rechter mondhoek.

De gordijnen waren nog gesloten en alle stoelen begonnen bezet te raken. Het geluid van pratende mensen begon zelfs boven het geluid van de achtergrondmuziek uit te stijgen. Binnen de school waren alle studenten aanwezig en druk bezig met kleding en make-up, ter voorbereiding op hun optreden. Je kon de cateringmensen heen en weer zien lopen met dienbladen met eten en drinken die ze de tuin in brachten, waar een lange rij tafels aan de zijkant stond die als buffet fungeerde voor alle aanwezigen. Zo hoefden ze niet te serveren en verstoorden de show niet door met hun dienbladen door het publiek te lopen. De cateringmensen konden via een smal padje naast het podium de school verlaten, naar de tuin, zonder het podium zelf te hoeven gebruiken.

Deze speciale dag zou officieel worden geopend door de burgemeester van het dorp. Hij stond bekend om zijn grappige manier van praten, altijd met een soort grap bij de hand om mensen aan het lachen te maken.

Er stond een verplaatsbaar statief met microfoon voor het podium, vóór de gesloten gordijnen. De lerares had voor een aantal assistenten gezorgd om te helpen tijdens het programma en om te helpen met bepaalde taken.

Eén van hen kwam voor het podium en liet een bord zien aan het publiek met de boodschap: "Vijf minuten voor aanvang programma." Dit was duidelijk om het publiek een vriendelijk teken te geven dat het stil moest worden.

Vijf minuten later nam de burgemeester plaats achter de microfoon en tikte er een paar keer op om te zien of deze werkte. De muziek werd gedempt en het publiek werd stil. Nadat de burgemeester een aantal keren 'test' in de microfoon had geroepen, nam hij een slokje water en schraapte zijn keel om zijn openingsrede te beginnen.

Maar vóór hij echt begon nam hij eerst de beide uiteinden van zijn snor tussen zijn vingers en draaide ze in het rond, iets, waar hij om bekend stond.

"Wat een heldere en zonnige dag hebben we voor ons beroemde jaarlijkse evenement van onze geliefde muziekschool," begon de burgemeester met een grote glimlach op zijn rode gezicht.

"Goedemorgen allemaal. Het is mij weer een groot genoegen om dit geweldige evenement te openen en jullie allemaal te verwelkomen op deze bijzondere dag. Speciaal welkom aan onze vooraanstaande officiële gasten en de pers, die ook laten zien hoe belangrijk dit evenement is geworden voor onze gemeenschap.

Onze lieve muziekschooleigenaar en -lerares Naomi heeft van dit evenement een onvervangbaar onderdeel van onze gemeenschap gemaakt en heeft er opnieuw alles aan gedaan om er een enorm succes te maken, zelfs vóóordat het begint, haha. Beste ouders en overig publiek, fans van deze school. Ik heet u hartelijk welkom en wens u allen hier aanwezig, een heel bijzondere dag. Ik ga jullie niet vervelen met een lange toespraak omdat ik weet dat de studenten heel graag hun vooruitgang en hun talent willen laten zien." De burgemeester begon weer op zijn beroemde manier te glimlachen en zijn ogen begonnen op een ondeugende manier te sprankelen.

Dit was het moment waarvan iedereen wist dat hij aan het einde van zijn toespraak, één van zijn grappen zou lanceren. De burgemeester keek om zich heen alsof hij ieders aandacht vroeg, bracht zijn mond dicht bij de microfoon en begon weer te praten.

“Zoals u kunt zien heb ik mijn hoofdinspecteur en zijn rechercheurs meegebracht, zodat u zich volledig kunt ontspannen en u honderd procent veilig kunt voelen op deze mooie dag. Als er een misdaad in de maak is moet de crimineel weten dat mijn rechercheurs er bovenop zitten, haha.” Zijn glimlach werd nog groter en hij stak zijn hand op om te doen wat hij dus altijd deed op zulke momenten.

Hij pakte de toppen van zijn snor en krulde deze tussen zijn vingers.

Het publiek stond op van hun stoelen, lachte en begon in hun handen te klappen. De burgemeester hief nu zijn armen in de lucht en begon de laatste woorden van zijn openingsrede.

“Nee nee, ga alstublieft zitten en wees voorbereid op een geweldige show. Zodra ik de volgende woorden uitspreek gaan de gordijnen open en begint de show. DJ, start de openingsmuziek en laat de gordijnen opengaan!” En toen verliet de burgemeester snel de plaats voor het podium, terwijl een assistente het statief met microfoon wegnam en de muziek in volume begon te stijgen.

Toen begonnen de gordijnen open te gaan en ontstond er een gevoel van opwinding dat door het publiek ging terwijl de gordijnen bewogen. Het publiek begon weer in de handen te klappen, maar zodra de gordijnen volledig open waren stopte iedereen tegelijkertijd met klappen en was er een onmiddellijk, voelbaar koude stilte. Iedereen was muistil, starend naar het podium met open mond en een angstaanjagende blik in de ogen. Midden op het podium stond een stoel. Op de stoel zat de lerares, Naomi, maar met gesloten ogen en met een zwarte roos in haar handen, rustend op haar schoot.

Achter haar, vastgemaakt aan de stoel, stond een bord met de vreemd geschreven tekst: "HET EinDE." Haar witte blouse was doordrenkt met wat er zeker uitzag als bloed, waardoor het voor iedereen duidelijk werd dat ze naar een dode lerares keken.

Het was nu helemaal stil. Een paar minuten lang bracht niemand enig geluid voort. Het leek zelfs alsof niemand meer ademde.

2.

T*wee weken voordat de moord plaatsvond.*

*"Minh, ga je zus halen. Het eten is klaar,"
drong de moeder aan bij haar zoontje.*

"Ik weet niet waar ze is mam. Ze is niet in haar kamer," antwoordde hij zonder zijn ogen een seconde van zijn telefoon te halen, meegesleurd in het spel dat hij aan het spelen was. De moeder zuchtte en liep terug naar de keuken alsof ze het gewoon opgaf. Het was zeker niet de eerste keer dat Chau zonder kennisgeving afwezig was tijdens het avondeten. Op datzelfde moment kwam Chau echter binnenstormen. Ze leek erg blij en opgewonden over iets, en ging meteen naar de keuken om haar moeder te zien.

"Mam, mam," begon ze met hevige opwindning in haar stem. Haar moeder onderbrak haar, zonder de drang van Chau om haar moeder te vertellen wat er was gebeurd op te merken.

"Meisje, ga je opfrissen, het avondeten was een half uur geleden al klaar. Je weet dat je vader graag op tijd en samen eet. Waar ben je geweest, waardoor je de tijd weer uit het oog verloor?" De moeder vermoedde niet dat Chau juist die vraag wilde horen, omdat het haar de perfecte kans gaf om alles over haar laatste ervaring in volle glorie te vertellen. Net toen ze diep ademhaalde om haar verhaal te beginnen onderbrak haar moeder haar echter weer.

"Nee wacht, en doe eerst wat ik je vertelde te doen. Ga je opfrissen en ben binnen vijf minuten terug. Je kunt tijdens het eten je verhaal vertellen, kom, schiet op!" Normaal gesproken zou dit niet echt hebben geholpen om Chau dingen sneller te laten doen. Het was normaler dat ze alle tijd zou nemen om zich op te frissen. Maar deze keer niet.

Toen de moeder de eetkamer binnenkwam om het eten op tafel te zetten zat Chau al aan tafel en had ze nog steeds dezelfde opgewonden en gretige blik in haar ogen. Ze was zichtbaar ongeduldig om iedereen te vertellen wat ze op haar hart had. Toen ze allemaal klaar waren om te gaan eten wachtte ze gespannen op de dagelijkse vraag van haar vader.

“Zo, hoe was jouw dag Chau? Nieuwe avonturen of mysteries om op te lossen?” Bijna samen met zijn laatste gesproken woord begon Chau te praten met een haastige en opgewonden stem.

“Ja pap. Ik had een heel bijzondere ontmoeting,” antwoordde ze op mysterieuze wijze, niet wachtend op een antwoord maar meteen doorgaand met iedereen te vertellen over haar zogenaamde bijzondere ontmoeting.

“Na school fietste ik langs het politiebureau en net op dat moment liep hoofdinspecteur Sam De Bruin het bureau uit. En weet je wat er toen gebeurde?” Ze keek naar haar vader, vervolgens naar haar moeder, en dan naar haar broertje, schijnbaar wachtend op hun onmiddellijke reactie. Het duurde te lang voor de op dat moment zeer ongeduldige Chau, die graag nog meer mysterie aan haar verhaal had willen toevoegen.

“Hij hield mij staande, knipoogde naar me met een glimlach en begon tegen me te praten en weet je wat hij zei?”

“Kom op Chau, vertel het ons gewoon. Hoe kunnen wij weten wat hij tegen je zei,” antwoordde haar vader. Chau keek weer afzonderlijk naar iedereen en wachtte een paar seconden om het uiteindelijk, figuurlijk, bijna op tafel te gooien.

“De hoofdinspecteur begroette me met; Hallo Speciaal Rechercheur Chau. Hoe gaat het met jou vandaag? Is er een experiment of mysterie gaande?” Chau ging verder, sneller van opwinding, en praatte met een hoge stem.

“Ik groette de hoofdinspecteur terug en vertelde hem over de onderzoekkit die ik heb gemaakt, en toen vertelde ik hem dat ik probeer te leren vingerafdrukken te verzamelen en af te drukken en weet je wat hij toen zei?” Ze leunde naar voren en keek weer naar iedereen. Haar ogen gingen wijder open dan je ooit van een Vietnamees zou zien. Haar moeder onderbrak haar opnieuw en zei haar eerst te eten en kalm te blijven, maar haar vader was waarschijnlijk nieuwsgieriger.

"Ja Prinses (zijn manier om Chau aan te spreken), vergeet niet te eten maar vertel ons wat er toen gebeurde." Chau nam een snelle hap en met volle mond ging ze verder, bijna stikkend van kauwen en praten tegelijk.

"Hij zei, hij zei." Ze kon de woorden bijna niet uit haar mond krijgen van opwinding.

“Hij zei dat hij me daarbij graag zou helpen en nodigde me uit om zaterdagmiddag op het politiebureau te komen. Kunt u het geloven? De rechercheur noemde me Speciaal Rechercheur Chau en gaat me de geheimen van het politieonderzoek leren.”

"Nou nou Prinses, sla niet overboord. Je weet niet wat hij meer zal doen. Eet nu, en wees een tijdje stil. Het is nu de beurt aan Minh om ons te vertellen over zijn dag.”

“Ja pap. Maar betekent dat, dat je toestemming geeft om er zaterdag heen te gaan? Want de rechercheur mij heeft verteld dat ik een briefje van u mee moet brengen waarin u hem uw toestemming geeft voor deze afspraak.”

“Het is ok Prinses,” antwoordde de vader, "Als we de hoofdinspecteur van de recherche niet kunnen vertrouwen dan kunnen we niemand vertrouwen, neem ik aan. Eet nu, en voor de laatste keer, wees stil!”

“Ja pap, bedankt pap,” antwoordde Chau en begon te eten met een grote glimlach op haar gezicht.

De rest van de week zat Chau met haar hoofd in de wolken en ze kon nauwelijks wachten tot ze naar het politiebureau kon gaan. Maar ze kreeg een idee om nóg meer indruk te maken op de rechercheur.

Vorige week stond er een foto in de krant waarin melding werd gemaakt van een opgelost onderzoek naar een flink aantal gestolen auto's in de buurt, en het artikel was voorzien van een duidelijke foto van de rechercheur. Elke avond, voordat ze ging slapen werkte Chau die week aan een tekening van het gezicht van de hoofdinspecteur en tegen vrijdag was ze klaar. Het was waarschijnlijk de beste tekening geworden die ze ooit had gemaakt.

Die zaterdag was Chau vroeg wakker en klaar om te gaan, eerder dan ooit tevoren, en hoewel ze altijd graag naar haar pianolessen ging deed ze dit, deze keer, eigenlijk met een beetje tegenzin. Het enige waar ze constant aan dacht, sinds ze elkaar hadden ontmoet, was haar afspraak met de rechercheur op het politiebureau. Ze wist echter dat haar vader het niet leuk zou vinden als ze om die reden lessen oversloeg, dus pakte ze haar spullen in en ging op weg naar de muziekschool. Chau voelde zich die dag heel gelukkig en het weer was mooi dus had ze besloten haar fiets vandaag thuis te laten. Ze hinkelde de hele weg naar de muziekschool. Het gezin woonde dus aan de rand van het dorp, nabij de stad Den Haag, met smalle landweggetjes, beekjes aan de zijkanen, en veel bomen die over de beek leunden. Ze woonden buiten het centrum van het dorp waar alleen vrijstaande huizen stonden met voor- en achtertuinen. De mensen waren vriendelijk en de familie was bij iedereen bekend, waarschijnlijk vooral vanwege Chau en Minh, die beiden veel aandacht kregen van de dorpsbewoners. Iedereen groette Chau altijd, als ze langsliep- of fietste, en deze zaterdag was geen uitzondering. Velen kregen een glimlach op hun gezicht toen ze het vrolijk hinkelende meisje zagen. Chau antwoordde zoals altijd met haar hand zwaaiend en groetend.

Toen arriveerde ze bij de muziekschool, een oud maar mooi, groot en historisch gebouw, gelegen tussen de kerk en de bakkerij op het centrale plein van de Herenstraat, de meest bekende straat van het dorp.

Net toen ze die dag de school binnenkwam werd ze plotseling geblokkeerd door een man die haar bijna omver liep, terwijl hij de school uit rende. Heel even ontmoetten hun ogen elkaar en Chau zag een donkerharig gezicht met heel dikke zwarte wenkbrauwen, en een licht ongeschoren kin. In die fractie van een seconde merkte ze ook de grote en brede neus van de man op. De man duwde haar opzij en rende gewoon weg.

Ze begon zich nu ook te haasten, nieuwsgierig naar de reden waarom de man zo haastig en grof was. Ze dacht dat ze de antwoorden mogelijk binnen zou vinden, dus daar ging ze snel heen. Chau ging meteen naar de klas en was er zeker van dat haar pianolerares het onderwerp was in dit mysterie. Toen ze de klas binnenkwam merkte ze meteen een soort wanorde op. Sommige stoelen en tafels stonden beslist niet op de juiste positie, één stoel lag zelfs ondersteboven, een beetje te ver van de tafel. Op hetzelfde moment zag ze haar lerares die haar gezicht van Chau afwendde, alsof ze niet wilde dat Chau zou zien in welke toestand ze was. Chau was echter een soort van expert in het zeer snel observeren van details. Ze had al direct gemerkt dat het haar van haar lerares een totale puinhoop was en in de fractie van een seconde dat ze haar gezicht van Chau afwendde had het meisje opgemerkt dat ze probeerde haar tranen af te vegen en te verbergen, en ook dat ze probeerde voor Chau te verbergen dat ze iets in haar tas stopte.

“Gaat alles goed met u juf?” vroeg Chau terwijl ze naar haar lerares toe liep. De lerares wendde zich tot Chau en probeerde te glimlachen, maar dat leek duidelijk op een mislukte poging. Desalniettemin antwoordde ze.

“Ja Chau, ik ben oké, alleen een beetje verkouden, niets om je zorgen over te maken.”

Ze was duidelijk niet van plan om Chau te vertellen wat er werkelijk aan de hand was en begon de tafels en stoelen te herschikken, terwijl ze Chau vertelde achter de piano plaats te nemen, alsof er niets bijzonders aan de hand was. Chau besloot het voorlopig los te laten maar besloot ook dat dit in een later stadium misschien verder diende te worden onderzocht. Voorlopig deed ze gewoon wat haar lerares haar vroeg en het volgende uur had ze haar normaal les, hoewel het haar volkomen duidelijk was dat haar lerares mentaal met iets worstelde. Nog iets dat haar aandacht had getrokken was dat haar lerares nadat ze de tafels en stoelen weer in de juiste volgorde had gezet, de deur van de klas op slot had gedaan, iets wat ze nog nooit eerder had gedaan.

Hoe dan ook, het was duidelijk dat haar lerares geen aandacht meer wilde besteden aan het incident dus besloot Chau haar niet verder onder druk te zetten en na de les haastte ze zich naar huis voor de lunch, en om zich voor te bereiden op haar afspraak met de rechercheur. Ze besloot tegen haar moeder voorlopig te zwijgen over het incident, omdat ze bang was dat het haar afspraak na de lunch in gevaar zou kunnen brengen.

Zodra ze had geluncht rende Chau naar haar kamer, nam een douche, koos de kleren die ze zou dragen, verkleedde zich, en pakte de spullen in die ze mee wilde nemen. Natuurlijk nam ze zelfs haar onderzoekkit mee. Ze vergat ook niet het toestemmingsbriefje dat ze van haar vader had gekregen in haar tas te stoppen, en natuurlijk de tekening die ze had gemaakt. Chau had zich voor de gelegenheid gekleed in een strakke zwarte broek, een wit bloes en halfhoge bruine leren laarzen. Ze stopte haar spullen in een grote leren schoudertas en zette haar favoriete pet op haar hoofd. Nu voelde ze zich echt een rechercheur en verliet ze haar kamer om afscheid te nemen van haar moeder. Haar broer was bij de voetbalclub en haar vader was in het tuinhuis bezig met het schrijven van zijn volgende boek, dus ze wilde hem niet storen. Ze vond haar moeder in de keuken en op het moment dat ze binnenkwam kreeg ze de opmerking die ze al had verwacht.

“Chau, weet je zeker dat deze kleding geschikt is om de hoofdinspecteur van de recherche te ontmoeten?” De moeder vroeg het met een bezorgde blik.

"Oh mam, we zijn nu in Europa, dit is absoluut gepast, maak je geen zorgen," antwoordde Chau met een grote glimlach, terwijl ze haar moeder een stevige maar liefdevolle knuffel gaf.

“Vind je het goed als ik je schoudertas leen mam? Ik denk echt dat deze het beste bij mijn outfit past. Het laat me er volwassener uitzien, vind je niet?”

"Mmm, ik weet niet of ik echt blij ben met dat antwoord schat. Je bent vijftien jaar en er is geen reden om er ouder uit te zien. Maar ok. Beloof me dat je beleefd zult zijn en niet te veeleisend bent. Luister goed naar de hoofdinspecteur en wees altijd fatsoenlijk hoor je? Oh, en beloof me ook dat je vóór zes uur thuis bent voor het avondeten.”

“Ja mam, ik ga nu. Ik moet op tijd zijn. Dag mam, zie je later.”

“Tot ziens, mijn mooie dochter. Wees voorzichtig,” antwoordde haar moeder met een glimlach, maar ook met een zucht van moederlijke liefde.

Chau volgde dezelfde weg als die ochtend en liep nu met een stevige pas, maar nog steeds met een als altijd grote glimlach op haar gezicht. Ze had naar de woorden van haar moeder geluisterd en had besloten dat het niet gepast of fatsoenlijk zou zijn om naar haar belangrijke afspraak te hinkelen. Zelfs de mensen onderweg merkten het verschil op, maar omdat ze Chau kenden veronderstelden ze al dat Chau weer op één van haar speciale missies was, en groetten ze Chau met een glimlach en een bewonderende blik.

Precies op tijd bereikte Chau het politiebureau dat niet ver van de muziekschool lag, net aan de andere kant van het plein naast het stadhuis.

Het was één van de meest karakteristieke grote gebouwen van het dorp dat de functie van politiebureau kreeg toen het politiekorps het hoofdbureau werd van alle dorpen rondom de stad Den Haag. Door die functie kreeg het dorpje een blauwe kracht in het midden, groter dan men zou verwachten, en een heus rekercheteam. Chau haalde diep adem en liep het bureau binnen, waar ze zich voorstelde aan de agent achter de balie van de receptie.

"Hallo, ik ben Chau en ik heb een afspraak om twee uur met de hoofdinspecteur van de recherche," zei ze op officiële toon.

"Ja, juffrouw Chau, we verwachtten je. De rechercheur is binnen enkele minuten klaar voor je. Hij vroeg me je naar de vergaderruimte te brengen. Volg me alsjeblieft," antwoordde de agent met een glimlach en ging voor haar uit. Hij opende de vergaderzaal, vroeg Chau om wat geduld en bracht haar ook een glas water en een bord met wat koekjes.

"Geniet hier alsjeblieft van terwijl je wacht. De rechercheur zal zo bij je zijn," en toen verliet hij de kamer.

Chau ging zitten, keek om zich heen en nam een slokje van het water maar nam geen van de koekjes omdat ze dacht dat dit niet het juiste moment was en ze zeker niet op een klein meisje wilde lijken. De deur ging open. Chau stond onmiddellijk op en keek naar de man die de kamer binnenkwam.

De hoofdinspecteur van de recherche was een lange, slank gebouwde man, altijd gekleed in een smetteloos pak en een wit overhemd, immer met de bovenste twee knopen los, en een strikte en observerende blik, met soms een bescheiden glimlach die echter zelden de glinstering van zijn lichtbruine ogen veranderde.

Hij kwam de kamer binnen, sloot de deur achter zich en liep in zijn statische stap naar Chau. Hij stak zijn hand uit en begon haar te begroeten.